

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Markéty Jiráskové a soudkyň JUDr. Zuzany Šmídové a JUDr. Jany Tondrové ve věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 1312/6, 130 00 Praha 3

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 69797111, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 470 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. února 2023, č. j. 22 C 99/2016-872, ve spojení s usnesením ze dne 24. května 2023, č. j. 22 C 99/2016-905,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. února 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. května 2023, **se** ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. února 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. května 2023, **se** ve výroku II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 230 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. února 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. května 2023, **se** ve výrocih III. a IV. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

na náhradě nákladů řízení 56 484,45 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku, na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů včetně řízení dovolacího ve výši 129 831,50 Kč, do patnácti dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokátky žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ze dne 8. 2. 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023, soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 240 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni 230 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení zamítl (výrok II.), uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady státu České republiky - Obvodnímu soudu pro Prahu 2 ve výši 28 242 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.), uložil žalované povinnost nahradit náklady státu České republiky - Obvodnímu soudu pro Prahu 2 ve výši 28 242 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok V.).
2. Rozhodl tak o zbývajících částech žaloby, kterou se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 470 000 Kč s příslušenstvím, která jí vznikla nesprávným úředním postupem soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské, Exekutorský úřad Kutná Hora, v exekučním řízení vedeném z podnětu otce žalobkyně Ing. I. S. jako oprávněného proti povinnému M. P. pod sp. zn. [spisová značka], když žalobkyni dne 22. 4. 2015 vyklidila z domu na adrese xxx xxx, xxx (dále i jen „předmětná nemovitost“, „nemovitost“ nebo „dům“).
3. Soud I. stupně nejprve žalobu zcela zamítl rozsudkem ze dne 5. 6. 2017, č. j. 22 C 99/2016-257, s odůvodněním, že nelze dovodit pochybení soudní exekutorky. K odvolání žalobkyně byl uvedený rozsudek soudu I. stupně zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 91 Co 426/2017-282, a soudu I. stupně bylo uloženo doplnit dokazování k postupu soudní exekutorky při realizaci vyklizení, újmy z toho vzniklé žalobkyni, příčinné souvislosti a vzít v úvahu způsob vyklizení žalobkyně, charakter nového bydlení i stabilitu jejího titulu k bydlení ve vyklizovaném domě. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 11. 3. 2020, č. j. 22 C 99/2016-463, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2020, č. j. 91 Co 258/2020-538, byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy 10 000 Kč s příslušenstvím. Soudy učinily závěr, že postupem soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské v exekučním řízení došlo vyklizením žalobkyně z předmětného domu k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb., že v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu utrpěla žalobkyně újmu spočívající ve stresu z náhlé změny a opuštění domova, kterou je třeba odškodnit v penězích v obdobné výši, která je přiznávána poškozeným za zásahy do soukromí při domovních prohlídkách. Ohledně částky 490 000 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta (z toho částka 470 000 Kč představovala zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni vyklizením z domu, částka 20 000 Kč připadala na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou žalobkyně utrpěla nuceným odloučením od některých svých movitých věcí).
4. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 30 Cdo 1218/2021-589, byly rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2020, č. j. 91 Co 258/2020-538, v části výroku I, kterou byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 3. 2020, č. j. 22 C 99/2016-463, potvrzen v zamítavém výroku ohledně částky 470 000 Kč s příslušenstvím a v závislém výroku o nákladech řízení, a ve výroku II o nákladech odvolacího řízení a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 3. 2020, č. j. 22 C 99/2016-463, ve výroku II o zamítnutí žaloby ve vztahu k částce 470 000 Kč s příslušenstvím a ve výroku III o nákladech řízení zrušeny a v tomto rozsahu byla věc

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

vracena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Nejvyšší soud udělil soudu I. stupně pokyn doplnit dokazování ohledně spolčení soudní exekutorky s oprávněným a jejím zlém úmyslu žalobkyni vystěhovat, a dále její snahy zakrýt pochybení vytvářením falešných důkazů a nedovolenou manipulací se spisem, což by zvyšovalo zadostiučnění. Z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu též vyplynulo, že při stanovení výše zadostiučnění nebylo dostatečně zohledněno, že žalobkyně nuceně opustila své dlouhodobé bydliště a došlo u ní ke snížení standardu bydlení. Role otce žalobkyně výši zadostiučnění nesnižuje. Za nesprávnou byla označena úvaha, že nelze klást k tíži soudní exekutorce, že se žalobkyně do domu po vyklizení nevrátila.

5. Soud I. stupně měl již z dřívějšího dokazování za zjištěné, že otec žalobkyně Ing. I. S. podal proti povinnému M. P. exekuční návrh na vyklizení nemovitosti – domu č. p. xxx v ulici Xxx v xxx, a to podle vykonatelného notářského zápisu notáře JUDr. Jaroslava Hájka ze dne 30. 12. 2014, sp. zn. NZ 801/2014, N 854/2014. Provedením exekuce byla pověřena Mgr. Veronika Jakubovská, soudní exekutorka Exekutorského úřadu v Kutné Hoře, exekuce byla vedena pod sp. zn. [spisová značka]. Dne 22. 4. 2015 od 9:00 hodin do 16:00 hodin proběhlo vyklizení předmětné nemovitosti, v které byla zastižena žalobkyně, její bratr I. S. mladší a jejich matka Ing. T. S., a kteří vykonavateli exekutorského úřadu L. T. předložili své občanské průkazy. Vykonavateli bylo známo, že se jedná o dceru, syna a manželku oprávněného Ing. I. S.. Matka žalobkyně vykonavateli sdělila, že se povinný v domě nenachází, žalobkyně odmítala dům opustit, neboť s povinným nemá nic společného. Vykonavatel v průběhu vyklizení telefonicky kontaktoval oprávněného, který mu sdělil, že další osoby nemají v domě co pohledávat. Zároveň byl proveden soupis movitých věcí, které však zůstaly v domě a následně byly exekutorkou vyloučeny ze soupisu, neboť bylo nepochybné, že nepatří povinnému. Žalobkyni bylo umožněno, aby si z domu odstěhovala pouze věci osobní potřeby. Žalobkyně byla vyklizena v emočně napjaté atmosféře z rodinného domu o velikosti 18 + 1 + kk a rozloze několik stovek metrů čtverečních podlahové plochy s hernou, několika WC a sprchovými kouty, vnitřním bazénem a garáží, v kterém žila od roku 2003 a kde měla vlastní pokoj, do bytu o velikosti 1 + 1, kde bydlí dodnes. V důsledku toho se u žalobkyně změnilo chování, byla více xxx, xxxx xxx a xxx xxx, xxx xxx a xxx xxx.
6. Soud I. stupně po doplněném dokazování výsledkem svědků M. P. (povinného), Veroniky Jakubovské (soudní exekutorky), L. T. a D. M. (vykonavatelů soudní exekutorky) a J. T. (ostrahy vykonavatelů), jakož i znaleckým posudkem Mgr. Aleše Čulíka ze dne 24. 2. 2022 a znaleckým posudkem Kriminalistického ústavu ze dne 27. 10. 2022 a jeho dodatkem ze dne 2. 1. 2023 uzavřel, že u soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské již nelze hovořit o nedbalosti, ale o úmyslném počínání vyklidit osoby, na které se exekuce od počátku vztahovat neměla. Žalobkyně se prokázala občanským průkazem, vykonavatelé věděli, že vystěhovávají rodinné příslušníky oprávněného, kterého v průběhu exekuce kontaktovali. O způsobu exekuce byla mezi soudní exekutorkou, vykonavatelem L. T. a oprávněným Ing. I. S. dohoda, když tito postupovali ve vzájemné součinnosti a snažili se neoprávněnou exekuci legitimizovat falešnými důkazy o přítomnosti povinného v nemovitosti. Žalobkyně v žádném případě neopustila dům dobrovolně a své výhrady k vyklizení sdělila při samotném výkonu vyklizení. Dohoda na nezákonné exekuci pak podle soudu I. stupně vysvětluje to, že exekuční návrh ze dne 5. 1. 2021 se objevil podepsaný soudní exekutorkou ve spise ještě dříve, než jej osobně podal oprávněný. Vykonavatelé soudní exekutorky v 9:00 hodin zazvonili, ve spolupráci s oprávněným si zjednali přístup do zabezpečeného domu se záminkou, že vyklízají povinného M. P., aby v závěru v 16:00 hodin dle svého vysvětlení ponechali na místě jediné jeho věci (o obsahu dvou igelítek). Tyto věci přitom povinný umístil do nemovitosti v doprovodu oprávněného a k jeho pokynu si je zase v jeho přítomnosti vyzvedl. Tyto věci byly nafoceny za jiného rozložení pokoje s rozdílnými časovými údaji než zbývající fotografie z místa výkonu exekuce. Vykonavatelé v den vyklizení vytvořili hned dva protokoly o průběhu exekuce a pojali do soupisu jen věci patřící oprávněnému, se kterým byli v telefonickém spojení. Vykonavatelé se neobtěžovali zdokumentovat, co si třetí osoby z nemovitosti odváží za pomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

stěhovací služby, kterou objednal a zaplatil oprávněný. Vykonavatel L. T. byl též ve spojení se zástupcem oprávněného JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, který přitom založil do exekučního spisu plnou moc zhruba o měsíc po vyklizení. To vše proběhlo v termínu, ve kterém otec žalobkyně Ing. I. S. prostřednictvím stejného zástupce hrozil matce žalobkyně, že bude vyklizena, ačkoliv bylo v účinnosti předběžné opatření soudu, kterým bylo oprávněnému Ing. I. S. zakázáno nakládat s pozemkem, jehož součástí byl vyklizovaný dům. Když Ministerstvo spravedlnosti zahájilo vyšetřování stížnosti na postup soudní exekutorky, tak bylo s exekučním spisem manipulováno a byly vytvářeny falešné důkazy, které měly tento postup soudní exekutorky obhájit (úřední záznam ze dne 31. 3. 2015, falešné konverzní doložky na protokolech o průběhu exekuce a o předání klíčů, falešný podpis povinného na doručence obsahující usnesení o vyklizení apod.). Po doplnění dokazování tak soud I. stupně uzavřel, že od počátku šlo o dohodu soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské společně s oprávněným Ing. I. S., aby bylo provedeno nezákonné vyklizení žalobkyně. Skutečnost, že šetření orgánů činných v trestním řízení dospělo k jinému závěru, je dána podle soudu I. stupně tím, že v projednávané věci po doplnění dokazování měl soud k dispozici další důkazy, které toto ve vzájemném propojení prokazují.

7. Při hodnocení svědeckých výpovědí soud I. stupně uvedl, že M. P. se při výslechu choval naprosto spontánně a projevoval lítost nad tím, co způsobil žalobkyni. Mgr. Veronika Jakubovská působila rozladěným dojmem a vůči žalující straně vystupovala útočně. Po výpovědi L. T. soud I. stupně uvěřil žalobkyni, že se v průběhu exekuce choval povýšeně, neboť při obhajobě svého postupu tak působil i u soudního jednání.
8. Na podkladě těchto skutkových zjištění soud I. stupně uzavřel s odkazem na § 1, § 13 odst. 1 větu první, § 26 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“), § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „ex. ř.“), a § 341 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), že se soudní exekutorka Exekutorského úřadu Kutná Hora, Mgr. Veronika Jakubovská, dopustila nesprávného úředního postupu, když v řízení vedeném pod sp. zn. [spisová značka] vyklidila dne 22. 4. 2015 žalobkyni z domu na adrese Xxx xx, xxx, ačkoli ta neodvozovala své právo k nemovitosti od povinného M. P., čímž způsobilá žalobkyni nemajetkovou újmu.
9. Soud I. stupně se tak opět zabýval výší zadostiučinění. Připomněl, že při svém předchozím rozhodování vyšel ze dvou srovnávaných případů (projednávaných u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 61/2015 a sp. zn. 22 C 120/2013), veden úvahou, že zásah domovní prohlídkou je do jisté míry srovnatelný s vyklizením, neboť i při domovní prohlídce dochází k narušení soukromí domova. Uvedl, že ve věci sp. zn. 19 C 61/2015 byla jedním ze zásahů do života poškozeného i domovní prohlídka, přičemž se jednalo o srovnatelný případ tím, že poškozený trpěl xxx, xxx se u něj xxx xxx xxx, jeho život se nevrátil do normálu; navíc byl dotčen profesně i na pověsti a hrozil mu trest odnětí svobody. Za přiměřené bylo shledáno zadostiučinění ve výši 70 000 Kč. Ve věci sp. zn. 22 C 120/2013 byla poškozená zasažena fakticky jen domovní prohlídkou spojenou s jejím zadržením, čímž jí bylo narušeno soukromí. Za adekvátní odškodnění byla shledána částka 10 000 Kč, která také byla přiznána žalobkyni na základě předchozího rozhodnutí soudu. Soud I. stupně však nyní uzavřel, že případ žalobkyně je mnohem závažnější tím, že nesprávný úřední postup byl žalobkyni způsoben úmyslně a soudní exekutorka se snažila pochybení zakrýt. Vyklizení mělo též následky na snížení standardu bydlení žalobkyně. Žalobkyni by se tak podle soudu I. stupně mělo dostat mnohem vyššího zadostiučinění, jak ostatně upozornil i Nejvyšší soud.
10. Soud I. stupně proto doplnil srovnání dvěma dalšími případy týkajícími se nezákonných exekucí. V prvním případě dlouhodobě nemocného poškozeného zasahovala nezákonná exekuce do jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

života bezmála 5 let, exekuce byla vedena na částku 166 740 Kč, kterou byl poškozený nucen nedobrovolně uhradit výpůjčkou a ochrany se domohl až u Ústavního soudu, který konstatoval závažná porušení žalobcových ústavně zaručených práv a nedbalou práci obecných soudů. Poškozenému bylo přiznáno odškodnění ve výši 50 000 Kč (věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 51/2013, u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 252/2014). Příklad žalobkyně je podle soudu I. stupně podobný vážnými následky. Samotné vyklizení trvalo sice jen několik hodin, avšak podmínky bydlení se žalobkyni zhoršily dlouhodobě, neboť se do vyklizované nemovitosti nikdy nevrátila. Psychika žalobkyně, ovlivňující i další oblasti jejího života (studium či mezilidský kontakt), byla zasažena mnohem vážněji. Soud I. stupně uvedl, že případ žalobkyně je více závažný i tím, že se jednalo o úmyslné zavinění a soudní exekutorka se snažila pochybení zakrýt bez stop lítosti. Podle soudu I. stupně nelze opomenout ani pohrdlivé chování soudního vykonavatele L. T. při provádění exekuce. Žalobkyni by se proto mělo dostat vyššího zadostiučinění než uvedenému poškozenému, a to několikanásobně. Soud I. stupně dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním ve srovnání s tímto případem je částka 250 000 Kč, tj. pětinasobek srovnávaného případu.

11. V druhém srovnávaném případě poškozený čelil šikanóznímu exekučnímu návrhu ze strany bývalé manželky, který mu způsobil mnoho obtíží a prohloubil psychické a zdravotní problémy, které sice neodstartoval, ale přispěl k tomu, že pokračovaly a zesílily, když se nejednalo o zásah extrémní intenzity (poškozený nebyl hospitalizován ani v pracovní neschopnosti, bez profesních dopadů). Za rok a půl trvající nezákonnou exekuci bylo shledáno přiměřené zadostiučinění ve výši 50 000 Kč (věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 154/2018, u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 72 Co 131/2020). Soud I. stupně konstatoval, že případ žalobkyně je závažnější co do trvání i intenzity následků a opětovně vystupuje hledisko úmyslu soudní exekutorky a snahy zakrýt své pochybení bez znaků lítosti. Soud I. stupně tak dospěl ke shodnému závěru, tedy že u žalobkyně je namísto násobně vyšší zadostiučinění, čemuž částka 250 000 Kč vyhovuje.
12. Soud I. stupně dále uvedl, že při úvaze o výši zadostiučinění toto nezvyšoval ani nesnižoval s ohledem na skutečnost, že na straně oprávněného vystupoval otec žalobkyně. Též nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že odškodnění má mít i tzv. preventivně sankční účinek na stát, aby se situace už neopakovala. Soud I. stupně poukázal na to, že funkce odškodnění při výkonu veřejné moci je čistě kompenzační, jak v dané věci dovodil i Nejvyšší soud.
13. Soud I. stupně uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním se jeví částka 250 000 Kč, když případ žalobkyně se skutečně vymyká i srovnávaným případům nezákonné exekuce. Žalobkyni již byla předchozím rozsudkem přiznána částka 10 000 Kč, k úhradě tak zbývá 240 000 Kč. Žalovaná se ocitla v prodlení s plněním částky 240 000 Kč po 6 měsících od uplatnění nároku, tj. dne 14. 4. 2016. Žalobkyni proto náleží také zákonný úrok z prodlení podle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích. Z uvedených důvodů soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 240 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení. Ve zbývajících částech žaloby o zaplacení 230 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně s poukazem na § 142 odst. 2 o. s. ř. dle částečného úspěchu ve věci. Uvedl, že u nároků nemajetkové újmy se na úspěch započítává tarifní hodnota 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále i jen „AT“), bez ohledu na jejich výši (usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Žalobkyně v řízení uplatnila dva nároky nemajetkové újmy, úspěšná byla s jedním, proto soud I. stupně rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

15. O nákladech státu rozhodl soud I. stupně podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a uložil žalobkyni i žalované zaplatit státem vynaložené náklady na odměnu znalců ve výši 56 484 Kč rovným dílem.
16. Rozhodnutí soudu I. stupně napadly včasným a přípustným odvoláním žalobkyně i žalovaná.
17. Žalobkyně podala odvolání proti výrokům II., III. a V. rozsudku soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023 ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023. Ztotožnila se se skutkovými zjištěními soudu I. stupně o tom, že újma byla žalobkyni způsobena soudní exekutorkou Mgr. Veronikou Jakubovskou úmyslně, když postupovala dle dohody s otcem žalobkyně (v procesním postavení oprávněného) účelově a úmyslně s cílem žalobkyni z domu nezákonně vystěhovat, a poté se snažila svůj nezákonný postup zakrýt manipulací se spisem a vytvářením falešných důkazů, přičemž nad svým postupem neprojevila žádnou lítost. Soud I. stupně také správně zjistil závažné následky, které měl nezákonný postup soudní exekutorky v psychické sféře žalobkyně. Podle žalobkyně však zjištěné skutečnosti odůvodňují vyšší zadostiučnění odpovídající žalobnímu návrhu. Žalobkyně poukázala na to, že její případ je i podle názoru soudu I. stupně jedinečný, resp. nebyly zjištěny případy srovnatelné s tímto (s dostatečným množstvím jednotlivých prvků). Žalobkyně opět připomněla, že v tomto případě soudní exekutorka postupoval úmyslně protizákonně, přičemž k dokonání svého cíle spočívajícího ve vystěhování žalobkyně s její matkou a bratrem zneužila veřejnou moc, která jí byla státem propůjčena a která sloužila pouze k zamaskování protiprávního jednání. Následné vytváření falešných důkazů už jen zapadalo do mafiánských praktik, k nimž soudní exekutorka veřejnou moc zneužila a kterým musela žalobkyně na prahu dospělosti čelit, což jí do konce života poznamenalo a co bude nepochybně tvořit zásadní událost celého jejího života. Žalobkyně vytkla soudu I. stupně, že nezohlednil zvýšením satisfakce skutečnost, že na straně oprávněného byl otec žalobkyně; přitom v předchozím rozsudku považoval soud I. stupně tuto skutečnost za podstatnou. Žalobkyně měla za to, že nebýt nesprávného postupu soudní exekutorky, k újmě by vůbec nedošlo, proto je dána příčinná souvislost i mezi nesprávným úředním postupem a rolí otce žalobkyně, když soudní exekutorka provedla vyklizení žalobkyně po předchozí dohodě s jejím otcem.
18. Žalobkyně dále uvedla, že je stále toho názoru, že v rámci náhrady nemajetkové újmy měla být zohledněna preventivně-sankční funkce, jak uváděla i ve svém dovolání. Tuto její dovolací námitku Nejvyšší soud za důvodnou nepovažoval (odst. 21 rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 30 Cdo 1218/2021-589). Žalobkyně však poukázala na to, že po vydání citovaného rozsudku Nejvyššího soudu došlo k dalšímu judikатурnímu vývoji, a to nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2021, č. j. I. ÚS 668/21-1, dle kterého by náhrada nemajetkové újmy měla plnit i preventivně-sankční funkci (odst. 31-33 nálezu). Závěry Ústavního soudu v současnosti již přebírá i Nejvyšší soud (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2022, č. j. 25 Cdo 2846/2022-394). V rámci výše preventivně-sankční funkce by tak měly být podle žalobkyně zohledněny veškeré okolnosti případu spočívající jak v úmyslném způsobení újmy a tvorbě falešných důkazů, ale i ve skutečnosti, že ze strany veřejné moci se žalobkyni nedostalo žádné pomoci (pomoc odmítla dvakrát na místo zavolaná policie) a nebyla vyvozena disciplinární či trestní odpovědnost soudní exekutorky, která se žalobkyni dosud ani neomluvila, což zvyšuje nutnost preventivně-sankčního působení nemajetkové újmy.
19. Žalobkyně nakonec nesouhlasila s rozhodnutím soudu I. stupně o nákladech řízení mezi účastníky a o nákladech státu. Podle žalobkyně je nespravedlivé pouhé mechanické srovnání tarifních hodnot bez zohlednění, že žalované náklady nevznikaly. Uvedla, že kritérium úspěchu se posuzuje ve vztahu k „věci“, tedy ke každému nároku, který je nutné posoudit samostatně, nikoli k celému řízení, přičemž musí být dosaženo takového výsledku, který je v souladu s materiální spravedlností, Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

(odst. 20 nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. II. ÚS 3070/14, odst. 19 nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08 nebo nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. II. ÚS 554/18). Podle žalobkyně by bylo extrémně nespravedlivé, pokud by se žalobkyně přes velké úsilí a složité dokazování dostala k satisfakci za nemajetkovou újmu, která jí vznikla na základě úmyslného nesprávného úředního postupu soudní exekutorky při výkonu veřejné moci, a nebyla by jí přiznána náhrada nákladů řízení s ohledem na neúspěch ve fakticky marginální části řízení. Ze stejného důvodu by náklady státu měla hradit žalovaná, když žalobkyně zároveň vytkla soudu I. stupně, že nezohlednil, že žalobkyně složila 30 000 Kč jako zálohu na náklady dokazování.

20. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnil výrok II. rozsudku soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023 ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023 tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 230 000 Kč s příslušenstvím, a změnil výroky III., IV. a V. rozsudku ze dne 8. 2. 2023 ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023 tak, že žalovaná je povinna zaplatit náklady státu v rozsahu 100 % a zaplatit žalobkyni náklady řízení.
21. Žalovaná podala odvolání proti výrokům I., IV. a V. rozsudku soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023 ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023. Žalovaná nesporeovala skutková zjištění učiněná soudem I. stupně, namítala jen, že soud I. stupně přiznal žalobkyni finanční satisfakci v nepřiměřeně vysoké výši. Nesouhlasila s porovnáním případu žalobkyně s případy, které vybral soud I. stupně, resp. nesouhlasila s mnohonásobným navýšením odškodnění pro žalobkyni ve srovnání s těmito případy jiných poškozených. Žalovaná uvedla, že u žalobkyně nelze hovořit o dlouhé době vystavení nesprávnému úřednímu postupu, a poukázala na to, že se žalobkyně mohla účinně domáhat návratu do svého původního bydlení v rodinném domě proti svému otci, což neučinila, a že nevyužila procesních institutů, kterými mohla vyklizení odvrátit. Žalovaná též měla za to, že soud I. stupně při stanovení výše zadostiučnění nedostatečně zohlednil svá skutková zjištění o tom, že nedobrá psychická kondice žalobkyně nebyla zapříčiněna jen samotnou exekucí, ale také vyhroceným a negativním vztahem s jejím otcem před exekucí, za což není žalovaná odpovědná. Žalovaná dále navrhla, aby odvolací soud doplnil dokazování rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2023, č. j. 21 Co 110/2021-1024, kterým bylo zamítavým způsobem rozhodnuto o vyživovací povinnosti otce žalobkyně Ing. I. S. vůči žalobkyni. V této souvislosti vysvětlila, že citovaný rozsudek jí byl jako nevyžádaný zaslán otcem žalobkyně, přičemž tímto důkazem měla v úmyslu prokázat, že žalobkyně dosahovala neuspokojivých studijních výsledků již v době před exekucí. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud změnil výrok I. rozsudku ze dne 8. 2. 2023 ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023 tak, že žalobu zamítne, nebo výrazně sníží výši zadostiučnění, a aby rozhodl o nákladech státu a účastníků podle vlastního uvážení.
22. Odvolací soud přezkoumal napadená rozhodnutí soudu I. stupně včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že důvodné je toliko odvolání žalobkyně.
23. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů (odst. 11-76 rozsudku soudu I. stupně), ze kterých čerpal správná skutková zjištění (odst. 32, 41, 77 a 90 rozsudku soudu I. stupně). Uvedená skutková zjištění vyplývají z provedených důkazů, které soud I. stupně hodnotil v souladu s § 132 o. s. ř., tzn. podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, když přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo. Odvolací soud se tak se skutkovými závěry soudu I. stupně (shrnutými v odst. 5 a 6 tohoto rozsudku) jako správnými zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje. Námitky nedostatku ve zjištění skutkového stavu věci soudem I. stupně nebyly ostatně odvolatelkami uplatněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

24. Odvolací soud nedoplnil dokazování rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2023, č. j. 21 Co 110/2021-1024, jímž bylo rozhodováno ve věci vyživovací povinnosti otce žalobkyně Ing. I. S. vůči žalobkyni, a kterým mělo být podle žalované prokázáno, že žalobkyně dosahovala neuspokojivých studijních výsledků již v době před exekucí. Odvolací soud uvádí, že ze zákazu uplatňování nových skutečností a důkazů v odvolacím řízení zákon sice stanoví výjimky vyjmenované v § 205a o. s. ř.; nejsou-li však podmínky některé z výjimek naplněny, nelze v odvolacím řízení ovládaném principem neúplné apelace ani nové skutečnosti, ani nové důkazy (přípustně) uplatnit. Žalovanou předložené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo sice vydáno až poté, kdy soud I. stupně vyhlásil napadený rozsudek, tato skutečnost však nepředstavuje výjimku uvedenou v § 205a písm. f) o. s. ř. Je tomu tak proto, že žalovaná v řízení před soudem I. stupně nikdy ani netvrdila (natož prokazovala), že žalobkyně dosahovala neuspokojivých studijních výsledků již v době před exekucí, k čemuž nyní nabízí nový důkaz, jehož faktickým účelem je nahradit chybějící tvrzení (důkaz však může být proveden jen k prokázání již učiněného konkrétního tvrzení). Odvolací soud připomíná, že výjimka podle § 205a písm. f) o. s. ř. nedopadá na neuplatněné skutečnosti (a důkazy), které tu byly (existovaly) již v době řízení před soudem I. stupně, což je i tento případ, když rozsudek soudu I. stupně byl vyhlášen dne 24. 5. 2023. Tvrzené neuspokojivé studijní výsledky žalobkyně měly nastat (existovaly) již před exekucí vyklizením dne 22. 4. 2015 a žalovaná je tedy mohla tvrdit již v řízení před soudem I. stupně. Okolnost, proč žalovaná tuto skutečnost neuplatnila v řízení před soudem I. stupně, přitom není významná. Z obsahu spisu se navíc podává, že žalobkyně již ve své žalobě ze dne 20. 4. 2016 tvrdila, že v důsledku nuceného opuštění domova a psychického vypětí s tím spojeným, začaly u žalobkyně xxx a problémy se xxx, kvůli kterým se nemohla soustředit na vysokou školu, kterou studuje, a musela opakovat ročník. Uvedené tvrzení žalobkyně prokazovala svým účastnickým výsledkem a výpovědí svědků K. T. (praktické lékařky žalobkyně) a I. S. ml. (bratra žalobkyně). Pravdivost výpovědi žalovaná nepochybovala, nevěrohodnost svědků žalovaná nenamítala.
25. Správně zjištěný skutkový stav věci posoudil soud I. stupně převážně správně i po stránce právní (odlišné posouzení věci odvolacím soudem bude rozvedeno dále), aplikuje přitom (správně) příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., občanského soudního řádu a exekučního řádu. Byl tak naplněn odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. a odvolací soud uvádí následující:
26. Odvolací soud se zejména ztotožňuje s již dříve přijatým právním závěrem soudu I. stupně o tom, že postupem soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské, Exekutorský úřad Kutná Hora, v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. [spisová značka] došlo dne 22. 4. 2015 vyklizením žalobkyně z domu na adrese Xxx xxx v xxx k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty první OdpŠk. V dalších podrobnostech odkazuje odvolací soud na odst. 20 a 21 odůvodnění svého předchozího rozhodnutí ze dne 25. 11. 2020, č. j. 91 Co 258/2020-538.
27. Odvolací soud sdílí i závěr soudu I. stupně o tom, že žalobkyni vznikla v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem soudní exekutorky nemajetková újma spočívající ve stresu z nucené a náhlé změny a opuštění domova. Žalobkyně byla přes svůj odpor vyklizena z honosné vily, kde dlouhodobě bydlela, do malého stísněného bytu. Vystěhování bylo pro žalobkyni šokující, postup vykonavatele T. vůči žalobkyni byl povýšený a nekompromisní, bylo narušeno soukromí žalobkyně a její život se po všech stránkách změnil dramaticky k horšímu. Žalobkyni se změnilo chování, byla více xxx, xxx xxx, xxx xxx, xxx xxx, xxx a xxx xxx. Újma žalobkyně byla zhoršena tím, že soudní exekutorka se nesprávného úředního postupu dopustila úmyslně po dohodě s otcem žalobkyně a následně se své pochybení snažila zakrýt vytvářením falešných důkazů a manipulací se spisem. Soudní exekutorka též neprojevila žádnou lítost. Za veškerou uvedenou nemajetkovou újmu je odpovědná žalovaná ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b), § 4 odst. 1, § 5 písm. b) a § 13 odst. 1 věty první OdpŠk, která má také povinnost poskytnout za ni žalobkyni přiměřené zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

28. Odvolací soud má dále shodně se soudem I. stupně za to, že nemajetkovou újmu žalobkyně je třeba odškodnit v penězích (§ 31a odst. 2 věta první OdpŠk), když ji není možné nahradit jinak (např. obnovením původního stavu) a samotné konstatování porušení práv žalobkyně se vzhledem k závažnosti újmy a k úmyslu soudní exekutorky nejeví jako dostačující.
29. Soud I. stupně při stanovení výše přiměřeného zadostiucnění přihlédl v souladu s § 31a odst. 2 větou druhou OdpŠk k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Za tím účelem při absenci jiných rozhodnutí, která by řešila skutkově obdobnou situaci, tj. stanovení výše finančního zadostiucnění za újmu, kterou žalobkyně utrpěla tím, že byla nezákonně exekučně vyklizena z domu, v němž po dlouhou dobu bydlela, vyšel z porovnání částek přiznávaných v jiných případech náhrad nemajetkové újmy, jež se v podstatných znacích s nyní odškodňovanou újmou shodují (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, publikovaný pod č. 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3879/2015).
30. Soud I. stupně opět připomněl dva případy poškozených, kterým bylo přiznáno zadostiucnění za nemajetkovou újmu, která jim vznikla zejména v důsledku vydání nezákonných rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, a kteří byli zároveň podrobeni domovním prohlídkám. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 120/2013 (u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Co 408/2015) bylo poškozené, trestně stíhané po dobu necelého jednoho měsíce, omezené na osobní svobodě po dobu 18 hodin a dotčené domovní prohlídkou, přiznáno zadostiucnění za nemajetkovou újmu spočívající v omezení osobní svobody a zásahu do soukromí ve výši 10 000 Kč. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 61/2015 (u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 70 Co 160/2018) bylo poškozenému, trestně stíhanému po dobu dvou let, částečně vazebně (vazba byla odškodněna samostatně), přiznáno zadostiucnění za nemajetkovou újmu ve výši 70 000 Kč, která spočívala v pocitu xxx, vzniku xxx xxx xxx, nevrácení života do normálu, v zásahu do profesního života, újmě na pověsti a v hrozbě trestu odnětí svobody. Na základě porovnání těchto dvou případů s případem žalobkyně dospěl soud I. stupně (včetně soudu odvolacího) v předchozím rozhodnutí k závěru, že přiměřeným zadostiucněním za nemajetkovou újmu žalobkyně je částka 10 000 Kč, když zásah domovní prohlídkou je do jisté míry srovnatelný s vyklizením. Tento závěr však nepovažoval za správný Nejvyšší soud, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j. 30 Cdo 1218/2021-589, který naopak vyzdvihl rozdílnosti případu žalobkyně od jednorázových zásahů představovaných domovní prohlídkou.
31. Soud I. stupně z uvedeného důvodu vyhledal jiné (srovnatelné) případy náhrad nemajetkové újmy vzniklé v důsledku vedení nezákonných exekucí (případ řešený u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 51/2013 a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 252/2014 a dále případ řešený u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 154/2018 a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 72 Co 131/2020), uvedl společné a rozdílné znaky porovnávaných případů, v nichž bylo shledáno přiměřené zadostiucnění ve výši 50 000 Kč, a dospěl k závěru, že žalobkyni náleží zadostiucnění za nemajetkovou újmu ve výši pětinasobku, tj. ve výši 250 000 Kč. Odvolací soud tento závěr soudu I. stupně nesdílí, když má za to, že uvedená částka není dostačující, neboť nezohledňuje veškeré okolnosti tohoto konkrétního případu.
32. Odvolací soud ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014) doplnil zjištění soudu I. stupně ohledně podstatných společných a rozdílných znaků porovnávaných případů o vysvětlení, jakým způsobem se společné a rozdílné znaky promítají do výše stanoveného zadostiucnění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiucnění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiucněním přiznaným z jiného právního důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

33. V případě řešeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 51/2013 (u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 252/2014) bylo v roce 2014 (tj. před 9 lety) přiznáno poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč za to, že byl po dobu 5 let vystaven stresu z důvodu vedení nezákonné exekuce, v té době byl nemocen a jeho zdravotní stav se zhoršoval, neoprávněně vymáhanou částku ve výši 166 740 Kč zaplatil z úvěru, který si byl nucen vzít u nebankovní instituce (zaplacená částka však byla nakonec poškozenému vrácena částečně zpět soudním exekutorem, zbývající část zaplatila poškozenému žalovaná Česká republika), nezákonnost exekuce konstatoval teprve Ústavní soud. Při stanovení výše zadostiučinění soudy přihlíděly k délce zásahu do osobnostní sféry poškozeného, k výši vymáhané a poškozeným zaplacené pohledávky, k nepříznivému zdravotnímu stavu poškozeného a k tomu, že se poškozený svých práv domohl až u Ústavního soudu.
34. Odvolací soud uvádí, že u poškozeného v uvedeném případě nebylo zasaženo do jeho práva na soukromí jako u žalobkyně, poškozený nebyl vystěhován z domu, kde žil od dětství, jako žalobkyně, nebyl připraven v mladém věku o rodinu a domov, jako žalobkyně, nebyl podstatným způsobem zhoršen jeho standard bydlení, jak tomu bylo u žalobkyně, nebylo zasaženo do jeho profesního života, jako u žalobkyně (nesoustředěnost při studiu na vysoké škole a nutnost opakování ročníku) a nejednalo se o úmyslné protiprávní jednání úřední osoby, jako u žalobkyně. Poškozený byl „toliko“ vystaven stresu a nejistotě po dobu 5 let, než bylo rozhodnuto o tom, že exekuce neměla být vůbec nařízena. Vymáhanou pohledávku na samém počátku exekučního řízení uhradil, předešel tak jiným nepříznivým následkům spočívajících v poškození jeho majetku. Za tuto újmu bylo v roce 2014 shledáno přiměřeným zadostiučiněním peněžité plnění ve výši 50 000 Kč. Újma uvedeného poškozeného byla zcela zřejmě mnohonásobně nižší intenzity, než jaké dosáhla u žalobkyně, jak správně konstatoval i soud I. stupně.
35. V případě řešeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 154/2018 (u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 72 Co 131/2020) bylo v roce 2020 (tj. před 3 lety) přiznáno poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč za to, že 1,5 roku čelil šikanóznímu exekučnímu návrhu ze strany bývalé manželky (exekuční titul nebyl vykonatelný) a v důsledku exekuce se nepatrně zhoršily jeho již existující zdravotní problémy (vysoký krevní tlak, psychické potíže). Také újma tohoto poškozeného byla mnohonásobně nižší intenzity, než jaké dosáhla u žalobkyně, jak správně uzavřel soud I. stupně.
36. Odvolací soud má za to, že za narušení soukromí žalobkyně po dobu 7 hodin při samotném výkonu vyklizení z domu spojené se značným stresem a psychickým vypětím, náleží žalobkyni zadostiučinění ve výši 10 000 Kč (porovnáno se zadostiučiněním ve výši 10 000 Kč přiznaném v roce 2015 za osmnáctihodinovou domovní prohlídku v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 22 C 120/2013, a to jak s přihlédnutím k poklesu hodnoty peněz od roku 2015, což svědčí pro vyšší náhradu, tak i k rozdílné délce zásahu do soukromí, což naopak svědčí pro nižší náhradu). Tato částka jako zadostiučinění za uvedenou nemajetkovou újmu již byla žalobkyni přiznána rozsudkem soudu I. stupně ze dne 11. 3. 2020, č. j. 22 C 99/2016-463, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2020, č. j. 91 Co 258/2020-538, který nabyl právní moci dne 11. 1. 2021.
37. Žalobkyni dále za újmu způsobenou jí šokem z náhlého, nečekaného, nuceného, rychlého a nenávratného vystěhování z domu při velmi vypjaté atmosféře a pocitu příkoří a nespravedlnosti náleží zadostiučinění ve výši 50 000 Kč (porovnáno se zadostiučiněním ve výši 70 000 Kč přiznaném v roce 2018 mimo jiné za stres, pocit beznaděje a nevrácení života do normálu v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 61/2015, a to s přihlédnutím k tomu, že u žalobkyně nedošlo k újmě na pověsti, jako u uvedeného poškozeného, a že nárok na náhradu škody na zdraví spočívající ve vzniku xxx xxx xxx je předmětem samostatného soudního řízení; na druhé straně se u žalobkyně na rozdíl od uvedeného poškozeného změnilo chování, žalobkyně byla

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

více xxx, xxx xxx, xxx xxx a trpěla xxx). V této věci též nelze přehlédnout, že ke vzniku nemajetkové újmy došlo v důsledku úmyslného a vědomě nezákonného postupu soudní exekutorky s cílem žalobkyni z domu bez jakéhokoliv právního důvodu vystěhovat, což významným způsobem zvyšuje intenzitu újmy. Z uvedeného důvodu odvolací soud přistoupil ke zvýšení zadostiučinění za vzniklou újmu o 100 000 Kč.

38. Za újmu způsobenou žalobkyni neoprávněným zásahem do rodinného života (žalobkyně žila v domě od roku 2003 se svým bratrem a rodiči; při vyklizení již jen s bratrem a matkou, neboť otec žalobkyně si v roce 2014 našel novou partnerku, požádal o rozvod, a docházel jen občas do své kanceláře v domě) a ztrátou domova v mladém věku xxx let náleží žalobkyni zadostiučinění ve výši 50 000 Kč (při porovnání se zadostiučiněním za narušení soukromí v důsledku několikahodinové domovní prohlídky ve výši 10 000 Kč, se jeví částka 50 000 Kč za zásah do rodinného života a porušení práva na nedotknutelnost obydlí jako přiměřená). Žalobkyně byla do té doby zvyklá žít v rodinném kruhu (byť nakonec bez otce), který jí poskytoval pocit bezpečí a opory, zejména v době studia na vysoké škole. Újma žalobkyně byla nepochybně umocněna i tím, že se na vystěhování žalobkyně podílel její otec, který od samého počátku exekučního řízení postupoval se soudní exekutorkou Mgr. Veronikou Jakubovskou a jejím vykonavatelem L. T. po dohodě a ve vzájemné součinnosti. Pokud se soudní exekutorka v rámci výkonu exekuční činnosti propůjčila k protiprávnímu jednání, jehož účelem bylo neoprávněné vystěhování rodinných příslušníků žalobce z rodinného domu, pak tato skutečnost svědčí pro navýšení odškodnění za újmu žalobkyně o 50 000 Kč, neboť zjištění veškerých skutečností o předmětné exekuci (manipulace se spisem, vytváření falešných důkazů, falšování podpisu povinného apod.), musela nést žalobkyně velmi úkorně. Odvolací soud též přistoupil k navýšení zadostiučinění za nemajetkovou újmu o dalších 100 000 Kč, když se žalobkyni v důsledku nezákonného vyklizení podstatným způsobem a nenávratně snížil standard bydlení. Žalobkyně byla vyklizena z domu o velikosti 18 + 1 + kk a podlahové ploše 750 m² (k dispozici byla herna, vnitřní bazén, 6 WC a sprchových koutů, garáž), kde žila 12 let, do malého bytu v panelovém domě o velikosti 1 + 1, kam si ani nemohla přestěhovat mnoho svých věcí, na něž byla zvyklá, např. klavír. Následky vyvolané nesprávným úředním postupem soudní exekutorky stále trvají, a to již 8 let. I tuto skutečnost je třeba přičíst k tíži státu, neboť nebýt nezákonného vyklizení, ke vzniku újmy by nedošlo. Zároveň je pochopitelné, že se žalobkyně po traumatické události již do místa vyklizení vrátit nechtěla, což ji nelze klást k tíži.
39. Odvolací soud nakonec přisvědčil žalobkyni, že nelze přehlédnout, že po vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 30 Cdo 1218/2021-589, v němž dovolací soud poukazem na recentní judikaturu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020, který se sice vztahuje k právu na ochranu osobnosti, avšak závěry ohledně funkce náhrady nemajetkové újmy se uplatní i při aplikaci zákona č. 82/1998 Sb.) konstatoval, že finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu nelze navýšit s poukazem na preventivně-sankční charakter odškodnění, došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, kterým byl zrušen odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 27/2020, když Ústavní soud dospěl k odlišnému závěru než obecné soudy a soud dovolací, a to že při úvaze o přiměřenosti výše náhrady nemajetkové újmy má být zohledněna také její preventivně-sankční funkce, která je však toliko jedním z komplexu kritérií, které by soudy měly brát v úvahu při určení způsobu a stanovení výše zadostiučinění, nikoliv tedy, že by tato funkce měla bez dalšího odůvodňovat stanovení vyšší finanční náhrady.
40. Odvolací soud poukazuje na to, že v případě úmyslného nesprávného úředního postupu soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské se jedná o zvlášť závažné a odsouzeníhodné jednání, které nelze ve společnosti tolerovat, proto by v daném případě měla být zohledněna též preventivně-sankční funkce peněžité náhrady, a to částkou, která by nejen odrazovala orgány veřejné moci od takového protiprávního jednání, ale zejména aby též účinně vyvážila a zmírnila nepříznivé následky nezákonného zásahu do ústavně zaručených práv žalobkyně a jejího života, když Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

nemajetková újma se v obecném smyslu zcela odškodnit nedá. Zvýšení peněžitého zadostiučinění z důvodu zohlednění preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy je v této konkrétní věci zcela namístě. Stát sice deklaruje existenci různých účinných sankčních prostředků, které však v tomto případě selhaly. Soudní exekutorka nebyla nijak potrestána, nad svým jednáním neprojevila lítost, žalobkyni se neomluvila, naopak vůči ní při své svědecké výpovědi před soudem I. stupně vystupovala útočně. Tyto skutečnosti újmu žalobkyně prohlubují. Částce, která zohledňuje preventivně-sankční funkci náhrady nemajetkové újmy, odpovídá podle odvolacího soudu minimálně částka 120 000 Kč, která tím vyčerpává celý žalobní návrh.

41. Odvolací soud tak na základě veškerých výše uvedených skutečností dospěl na rozdíl od soudu I. stupně k závěru, že žalobkyni by se mělo dostat (nad rámec již pravomocně přiznané částky 10 000 Kč) zadostiučinění ve výši 470 000 Kč, proto výrokem ad I. rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023, ve výroku I. potvrdil jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. Výrokem ad II. pak rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023, ve výroku II. změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 230 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
42. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.), včetně řízení dovolacího (§ 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.), rozhodl odvolací soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 2 o. s. ř.). Předmětem řízení byly dva nároky na náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 500 000 Kč, z toho nárok ve výši 480 000 Kč představoval zadostiučinění za újmu způsobenou žalobkyni vyklizením z domu, a nárok ve výši 20 000 Kč představoval zadostiučinění za újmu způsobenou žalobkyni nuceným odloučením od movitých věcí. V konečné fázi řízení byl předmětem již jen první nárok na náhradu újmy vzniklé žalobkyni v důsledku vyklizení z domu. V něm byla žalobkyně zcela úspěšná. Neúspěšná naopak byla se svým druhým nárokem na náhradu újmy vzniklé odloučením od věcí.
43. Judikatura Nejvyššího soudu (srov. již soudem I. stupně citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) je ustálena v závěru, že na případy, kdy je předmětem řízení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci, je při stanovení tarifní hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. přiléhavé aplikovat § 9 odst. 4 písm. a), tzn. že za tarifní hodnotu takové věci se považuje částka 50 000 Kč. Nejvyšší soud též vysvětlil, že při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), je zpravidla třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, uveřejněné pod číslem 68/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní). Stejný závěr pak platí i při objektivní kumulaci nároků na náhradu nemajetkové újmy. Podle uvedených závěrů by tedy platilo, že žalobkyně byla v řízení úspěšná s nárokem v tarifní hodnotě 50 000 Kč a zároveň byla neúspěšná s nárokem ve stejné tarifní hodnotě 50 000 Kč, poměr úspěchu a neúspěchu obou účastníků by tudíž byl stejný a o nákladech řízení by mělo být rozhodnuto ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
44. Odvolací soud nicméně přisvědčil žalobkyni, že takové rozhodnutí o nákladech řízení by bylo ve vztahu k žalobkyni, která byla v řízení fakticky téměř zcela úspěšná, zjevně nespravedlivé. Neúspěch žalobkyně totiž činil ze žalované částky 500 000 Kč, pokud by se jednalo o jeden nárok, toliko 4 %, což je obecně považováno za neúspěch v poměrně nepatrné části a takovému účastníku řízení náleží náhrada nákladů řízení v plné výši ve smyslu § 142 odst. 3 o. s. ř. Ústavní soud apeluje na obecné soudy, aby o nákladech řízení nerozhodovaly přepjatě formalisticky, ale spravedlivě a při zohlednění kontextu celé věci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. II. ÚS

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

3070/14). V této konkrétní věci tak podle názoru odvolacího soudu nemůže být určení úspěchu ve věci provedeno mechanickým srovnáním počtu zamítavých a vyhovujících výroků a jejich „hodnoty“. Naopak se jeví jako spravedlivé, aby byl každý nárok, který byl předmětem řízení, posouzen samostatně, tzn. je třeba stanovit, zda a kdo má právo na náhradu nákladů řízení ve vztahu ke každému dílčímu žalobou vymezenému nároku.

45. Co se týká nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyní vyklizením z domu, žalobkyně byla v řízení o tomto nároku úspěšná, proto jí náleží právo na náhradu nákladů v plné výši 134 931,50 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku za dovolání ve výši 14 000 Kč, ze složené a spotřebované zálohy na náklady důkazu ve výši 30 000 Kč a z nákladů za zastoupení advokátkou ve výši 90 931,50 Kč, které náleží mimosmluvní odměna za následující účelně vynaložené úkony právní služby podle § 6, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) AT, a to: 1) převzetí a příprava zastoupení ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. a) AT/, 2) podání žaloby ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. d) AT/, 3) účast na jednání před soudem I. stupně dne 5. 6. 2017 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 4) odvolání proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 7. 9. 2017 včetně doplnění ze dne 22. 9. 2017 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. k) AT/, 5) účast na jednání před odvolacím soudem dne 24. 1. 2018 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 6) účast na jednání před soudem I. stupně dne 5. 6. 2019 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 7) účast na jednání před soudem I. stupně dne 13. 11. 2019 od 9:05 hod. do 12:20 hod. ve výši 2 x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 8) písemné podání ve věci samé k výzvě soudu ze dne 28. 11. 2019 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. d) AT/, 9) účast na jednání před soudem I. stupně dne 11. 3. 2020 od 9:00 hod. do 16:11 hod. ve výši 4 x 3 100 Kč, tj. 12 400 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 10) odvolání proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 26. 5. 2020 včetně doplnění ze dne 11. 6. 2020 a 18. 8. 2020 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. k) AT/, 11) účast na jednání před odvolacím soudem dne 25. 11. 2020 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 12) dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 11. 3. 2021 včetně doplnění ze dne 11. 6. 2020, 18. 8. 2020 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. k) AT/, 13) účast na jednání před soudem I. stupně dne 3. 11. 2021 od 13:00 hod. do 16:29 hod. ve výši 2 x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 14) účast na jednání před soudem I. stupně dne 8. 2. 2023 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, 15) odvolání proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 18. 3. 2023 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. k) AT/, 16) odvolání proti usnesení soudu I. stupně ze dne 26. 5. 2023 ve výši 1 550 Kč / § 11 odst. 2 písm. c) AT/, 17) vyjádření k odvolání žalované proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 26. 9. 2023 včetně doplnění ze dne 2. 10. 2023 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. k) AT/, 18) účast na jednání před odvolacím soudem dne 4. 10. 2023 ve výši 3 100 Kč / § 11 odst. 1 písm. g) AT/, náhrada hotových výdajů za 18 úkonů právní služby v paušální výši po 300 Kč za úkon (tj. 5 400 Kč) podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a 21 % DPH z částky 75 150 Kč ve výši 15 781,50 Kč podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.
46. Neúčelnými úkony advokátky žalobkyně shledal odvolací soud podání ze dne 2. 6. 2017 (žalobkyně k takovému úkonu nebyla soudem vyzvána, obsah podání mohl být přednesen při následném jednání soudu, přesný petita a listinné důkazy měly být již součástí žaloby); účast na jednání soudu I. stupně dne 13. 2. 2019, při kterém se nejednalo z důvodu nepředložení řádné substituční plné moci; podání ze dne 25. 6. 2019 (podání se týkalo dalšího nároku na náhradu škody na zdraví, který však nebyl předmětem řízení, a důkazní návrhy mohly být již součástí žaloby); vyjádření k doplnění odvolání žalované ze dne 20. 11. 2020 (žalobkyně k takovému úkonu nebyla soudem vyzvána, obsah podání mohl být přednesen při následném jednání odvolacího soudu); reakce na sdělení exekutorky ze dne 15. 9. 2021 (žalobkyně k takovému úkonu nebyla soudem vyzvána, obsah podání mohl být přednesen při následném jednání odvolacího soudu); odvolání proti usnesení o znalečném ze dne 27. 1. 2023 (žalobkyně nebyla s odvoláním úspěšná).
47. Co se týká nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyní nuceným odloučením od movitých věcí, v řízení o tomto nároku byla úspěšná žalovaná, které tak náleží právo na náhradu Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

nákladů řízení v plné výši 5 100 Kč. Náklady žalované odpovídající paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, za 17 úkonů po 300 Kč, a to za vyjádření k žalobě ze dne 1. 7. 2016, písemné podání k výzvě soudu ze dne 28. 11. 2019, odvolání proti rozsudku ze dne 25. 5. 2020 včetně doplnění ze dne 3. 7. 2020 a 13. 11. 2020, 7 příprav účasti na jednání a účast na jednání před soudy I. a II. stupně dne 5. 6. 2017, 24. 1. 2018, 13. 2. 2019, 5. 6. 2019, 13. 11. 2019, 11. 3. 2020 a 25. 11. 2020, vše podle § 1 odst. 3 písm. a), b), c) a f) vyhlášky č. 254/2015 Sb.

48. Odvolací soud uzavírá, že žalobkyně má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši 129 831,50 Kč (134 931,50 Kč minus 5 100 Kč), proto odvolací soud výrokem ad IV. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů včetně řízení dovolacího ve výši 129 831,50 Kč, do patnácti dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokátky žalobkyně.
49. O lhůtě k plnění rozhodl odvolací soud podle § 211 o. s. ř. ve spojení s § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž odvolacímu soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokátky žalobkyně bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.
50. Výše uvedené závěry odvolacího soudu o poměru úspěchu a neúspěchu obou účastníků v řízení se nutně promítly i do rozhodnutí o nákladech státu. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Stát v tomto řízení vynaložil částku 56 484,45 Kč na znalečné (celkem byla na znalečném přiznána částka 86 484,75 Kč, z toho však 30 000 Kč bylo vyplaceno ze zálohy složené žalobkyní). V řízení byla téměř zcela neúspěšná žalovaná, u níž nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, proto odvolací soud výrokem ad III. změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 2. 2023, ve spojení s usnesením ze dne 24. 5. 2023, ve výrocích III. a IV. tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení 56 484,45 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku, na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 4. října 2023

Mgr. Markéta Jirásková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.